

תת"ע 1143/12/17 - מדינת ישראל נגד דוד אלביליה

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 1143-12-17 מדינת ישראל נ' אלביליה
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד אלביליה

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם בפרשה זו.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביצע לכאורה עבירה על תקנה 65 בתקנות התעבורה.

לטענת המדינה נכנס הנאשם לצומת באופן בו לא יכול היה להמשיך בנסיעה מבלי שנגרמה הפרעה לתנועה במקום.

מטעם המדינה העיד עד אחד בלבד (פקד שלומי אבן חיים - מתנדב משטרה במשטרת עיירות)

בהתאם לעדותו של עד זה הוא נסע בדרך בן גוריון בעיר דימונה וכאשר הגיע לכיכר עם רחוב יציאת אירופה התפרץ רכבו של הנאשם לכיכר ולא אפשר לרכבו להמשיך בנסיעתו תוך שצפר בזמן זה.

לטענת העד הוא נסע מאחורי רכבו של הנאשם ולמעשה הנאשם התפרץ לכיכר שעה שהוא עצמו כבר היה בתוך הכיכר בנסיעה.

במהלך חקירתו הנגדית של עד זה התבררו הפרטים הבאים:

יחד עם העד עבד מתנדב נוסף אשר היה חלק מן האכיפה באירוע זה.

העד העיד כי נוכחותו של העד המתנדב הנוסף "אינה רלוונטית לעבירה" שלכאורה בוצעה על ידי הנאשם.

העד טען כי רישומו של העד הנוסף לא הייתה משנה את העובדה כי הנאשם ביצע עבירה.

כאשר התבקש העד לצייר את מהלך האירוע בסקיצה בבית המשפט, השיב :

"לא צריך לצייר כלום. אתה התפרצת בבן גוריון ליציאת אירופה....."

כאשר טען הנאשם בפני העד כי לא נסע כלל אחריו אלא עמד עם רכב במרכז הכביש בכיכר ולמעשה חסם את יכולת הנאשם להיכנס לכיכר, הכחיש העד את הדברים וטען כי גרסתו היא הנכונה.

כאשר טען הנאשם כי שותפו של העד למהלך האכיפה יצא מהניידת כדי לבדוק את הסביבה ולוודא כי האירוע עצמו אינו מצולם, השיב העד בצחוק לדברים ולא ענה עניינית לטענה זו של הנאשם.

העד חזר והדגיש לאורך עדותו את התנהגות הנאשם לפיה גידף, צילם את האירוע והפריע לו לרשום את הדוח נשוא פרשה זו.

הנאשם בעדותו חזר על גרסתו (כפי שהועלתה בפני העד) לפיה התקרב לצומת מעגלי (כיכר) אשר היה חסום ברכבו של ע.ת.1. הנאשם שרצה להמשיך בדרכו צפצף לניידת ואף יצא מרכבו כדי לברר מה קרה ומדוע אין הוא יכול להמשיך. הנאשם הסביר כי מיהר להביא את אשתו שהייתה ברכב לעבודה ורצה לברר האם קרה משהו, ואולי אף השוטר צריך עזרה.

לטענתו מרגע שצפצף לניידת הפך האירוע לכזה בו הורה לו השוטר לנסוע לרחוב צדדי ונרשם לו דוח בגין אירוע שלא היה ולא נברא לפיו לכאורה התפרץ לכיכר ולא נתן בו זכות קדימה לשוטר.

אשת הנאשם העידה ותמכה באופן מוחלט בגרסת בעלה.

גם אשת הנאשם תיארה את הרכב המשטרתי ככזה שעמד ולא נסע. היא מתארת את הנאשם כמי שמתקרב לצומת, עומד ומנסה לברר מדוע הוא לא יכול להמשיך, מה שהופך עד מהרה לדוח אותו מקבל הנאשם לטענתה בגין אירוע שלא היה כפי שמתאר אותו המתנדב בעדותו.

דין והכרעה:

בעפ"ת 43875-12-10 ירון שקום נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט המחוזי בתל-איב את הדברים הבאים:

"כלל הוא, לדעתי, שכל שוטר שהוא עד לעבירה חייב לתעד אותה. תרצה התביעה - תצרף אותו כעד תביעה. לא תרצה - לא תצרף אותו. אך הוא חייב לרשום דוח, ולו דוח האומר שלא ראה דבר. העובדה ששני שוטרים עדים לביצוע עבירה ורק אחד רושם דוח, לעולם יש בה פגיעה מהותית ביכולתו של נאשם להתגונן."

בעפ"ת 40804-06-11 עמנואל זיתוני נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט המחוזי ת"א את הדברים הבאים:

"אמרתי ושוב אומר יותר מפעם אחת, ראו למשל בע"פ 728/84 שמעון טלמון נגד מד"י מא(3)617, עוד קודם לכן - ע"פ 437/82 סולומון אבו נגד מדינת ישראל, פ"ד ל"ז (2) 85 - שצד שאינו מביא עד שהגיון הדברים מלמד שעדותו הובאה הייתה מסיעת לו, חזקה שעדותו מזיקה לו

יש מחדל חקירתי חמור בכך, שכאשר שני שוטרים מבצעים פעולה, ירשמו דוח על מה שראו, אף אם לא ראו, יצינו בדוח שלא ראו. אי רישום דוחות על ידי כל השוטרים הנוטלים חלק, בוודאי כשמדובר בשניים בלבד, יש בו באופן מובנה, מוטבע, פגיעה ביכולת הנאשם להתגונן."

בפרשה זו בחרה המשטרה להביא לעדות עד אחת בלבד מתוך שניים שנכחו באירוע.

הנאשם העיד ומסר גרסה שונה מהותית מגרסת עד התביעה.

את עדות הנאשם תמכה עדות אשתו ולא מצאתי בעדות הנאשם או אשתו כל סימן לאי אמירת אמת.

גם אם זו הייתה מצבה של עדותו של ע.ת. 1 (ואין אני קובע כי מצאתי סימן לאי אמירת אמת בעדות זו), הרי שבסופו של יום המדובר בעדות יחידה שלא נתמכה בכל ראייה מחזקת.

ראייה כזו הייתה מן הסתם בידי המשטרה במהלך האירוע, שכן נכח במקום עד נוסף, אך אותו העד בחר שלא לרשום דבר, לא לתעד את האירוע ולכן גם לא העיד.

המדובר במצב ראייתי אשר יוצר פגיעה קשה ביכולת הנאשם להתגונן ומחליש מאד את עוצמת הראיות שבידי התביעה.

בדנ"פ 3391/95 בן ארי נגד מדינת ישראל, נקבע על ידי בית המשפט העליון:

" כמו בכל משפט פלילי, רק טבעי הוא, שהשופט מנסה לברר קודם מהן הראיות המפלילות את הנאשם, וכאשר מגיע הוא למסקנה, כי לכאורה ישנן ראיות מספיקות כאלה, הרי בוחן הוא שמא יש בכל זאת ביתר הראיות כדי לעורר ספק סביר במסקנה המרשיעה. אם אחרי בחינה של מכלול הראיות חש השופט, כי אין הוא משוכנע באשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, הרי עליו לזכותו."

בע"פ 3974/92 מוריס אזולאי נגד מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון:

"באשר לטענה בדבר היעדר הוכחות מספיקות, מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אינה, כידוע, ודאות מוחלטת, אלא שכנוע מעל לספק סביר. ספק סביר מתקיים, כאשר ניתן להסיק מחומר הראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שהסתברותה "אינה אפסית אלא סובסטאנטיבית" (השופט בייסקי בע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' רוימי [3], בעמ' 471).

אם הראיות להוכחת האישום הן ישירות, ספק סביר ייווצר כאשר משקלן של הראיות אינו מספיק. כאשר להוכחת האישום מובאות ראיות נסיבתיות, ספק סביר עשוי להיווצר גם במצב שבו מן הראיות (אף אם מהימנות אינה מוטלת בספק) אפשר להסיק בסבירות עובדות, שאין בהן אשמה של הנאשם"

בפרשה זו הציגה המדינה אמנם ראייה ישירה כנגד הנאשם, אך ראייה זו אינה מספיקה להרשעתו שכן לא די במשקלה

כראייה בודדת.

אף שראייה מחזקת אפשרית הייתה בידי המדינה, זו לא הובאה.

הנאשם הציג "סל ראיות" משל עצמו שיש בו כדי לעורר ספק סביר אפשרי בגרסתו של ע.ת.1.
ראיות אלה שהביא הנאשם לא נסתרו באופן המצדיק את פסילתן או המפחית מהותית ממשקלן.

אין אני משוכנע מעבר לכל ספק סביר באשמת הנאשם בפרשה זו ולכן אני מחליט לזכותו.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, במעמד הצדדים